Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător Maria Muruianu
Dosarul nr. 2ac-450/25
(2-23123534-02-2ac-16072025)

D E C I Z I E

6 mai 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecătorul Valeriu Arhip
Judecătorii Hristina Craveț și Constantin Roșca
Grefier Gabriela Catrinesco

examinând, în şedinţă de judecată publică, cererea de apel declarată de reprezentantul SRL „Transport Union", Irina Clepalo,

împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 15 aprilie 2025, prin care a fost admisă parțial acțiunea,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Cos Trans Logistic" către SRL „Transport Union" privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei:

La data de 24 august 2023, SRL „Cos Trans Logistic" s-a adresat cu cererea de chemare în judecată către SRL „Transport Union" privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta a invocat că, la 23 iunie 2023 între părți au fost convenite condițiile Contractului-comandă privind prestarea serviciilor de transport-expediție nr. GF-13, în temeiul căruia SRL „Cos Trans Logistic", în calitate de transportator-prestator, și-a asumat obligația de a presta servicii de transport al mărfii pe ruta Turcia–Moldova, iar SRL „Transport Union", în calitate de beneficiar, s-a obligat să achite contravaloarea serviciilor prestate în termen de 10 zile de la recepționarea mărfii.

Potrivit condițiilor contractuale, greutatea mărfii ce urma a fi transportată a fost stabilită la 1 900 kg, iar prețul serviciilor de transport a fost convenit în cuantum de 1 000 dolari SUA.

Reclamanta a susținut însă că, în fapt, cantitatea mărfii încărcate și transportate a constituit 3 175,5 kg, conform datelor reflectate în documentele de transport (CMR). Astfel, greutatea efectivă a mărfii a depășit cu 1 275,5 kg cantitatea indicată în contract. În opinia reclamantei, despre această depășire pârâta nu a informat-o anterior încărcării mărfii, astfel încât condițiile contractuale să poată fi ajustate corespunzător, fapt pe care aceasta îl califică drept o manifestare a relei-credințe în executarea obligațiilor contractuale.

În aceste circumstanțe, reclamanta a considerat că, ținând cont de greutatea efectivă a mărfii transportate, pârâta urmează să achite contravaloarea integrală a serviciilor proporțional cu cantitatea efectiv transportată, suma datorată fiind de 1 671,32 dolari SUA, dintre care 1 000 dolari SUA reprezintă prețul inițial convenit, iar 671,32 dolari SUA constituie diferența rezultată din depășirea greutății contractuale.

Reclamanta a determinat cuantumul datoriei prin următorul calcul: 1 000 dolari SUA : 1 900 kg × 3 175,5 kg = 1 671,32 dolari SUA.

Totodată, reclamanta a susținut că, deși serviciile de transport au fost prestate, pârâta nu a efectuat nicio plată în contul acestora, motiv pentru care datoria pretinsă se ridică la suma de 1 671,32 dolari SUA.

În vederea soluționării litigiului pe cale extrajudiciară, la 21 iulie 2023, reclamanta s-a adresat pârâtei cu o notificare prealabilă, prin care a solicitat achitarea datoriei. Potrivit susținerilor reclamantei, prin răspunsul nr. 92 din aceeași dată, pârâta a exprimat o poziție contradictorie. Astfel, pe de o parte, aceasta nu ar fi recunoscut faptul transportării mărfii de către SRL „Cos Trans Logistic", invocând că reclamanta nu figurează în CMR, iar, pe de altă parte, ar fi menționat că marfa a fost

încărcată de către SRL „Cos Trans Logistic" în cantitatea indicată în CMR și că transportatorul nu a formulat obiecții cu privire la depășirea cantității mărfii.

De asemenea, pârâta ar fi invocat faptul că marfa nu a fost livrată și ar fi solicitat prezentarea dovezii privind livrarea acesteia.

Ulterior, prin notificarea repetată din 31 iulie 2023, reclamanta a solicitat din nou achitarea contravalorii serviciilor de transport prestate, însă, potrivit acesteia, demersul a rămas fără răspuns. Totodată, reclamanta a menționat că factura fiscală electronică și celelalte acte aferente prestării serviciilor nu au fost semnate de către pârâtă.

În consecință, reclamanta SRL „Cos Trans Logistic" a solicitat încasarea de la SRL „Transport Union" în beneficiul său, a sumei de 1 671,32 dolari SUA, cu titlu de datorie pentru serviciile de transport prestate, precum și compensarea cheltuielilor de judecată suportate, în cuantum de 897 lei, achitate cu titlu de taxă de stat.

În drept, reclamanta și-a întemeiat pretențiile pe prevederile art. 11, 775, 776, 858, 942, 1411 și 1417 din Codul civil.

Poziția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 15 aprilie 2025, s-a admis parțial acțiunea. S-a încasat de la SRL „Transport Union" în beneficiul SRL „Cos Trans Logistic" suma de 1463,77 dolari SUA cu titlu de datorie, în lei moldovenești la cursul oficial al Băncii Naționale a Moldovei la momentul executării hotărîrii. S-a încasat de la SRL „Transport Union" în beneficiul SRL „Cos Trans Logistic" suma de 7000 lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică, suma de 778,57 lei, cu titlu de taxă de stat, suma de 975 lei, cu titlu de cheltuieli de traducere, iar în total suma de 8 753,57 lei. În rest, cererea s-a respins ca nefondată.

Solicitarea apelantului:

Invocând dezacordul cu soluția primei instanțe, la 29 aprilie 2025 reprezentantul SRL „Transport Union", Irina Clepalo, a depus cerere de apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 15 aprilie 2025, solicitând casarea parțială a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărîri, prin care cererea de chemare în judecată înaintată de către SRL „Cos Trans Logistic" să fie admisă parţial cu încasarea din contul SRL „Transport Union" în beneficiul SRL „Cos Trans Logistic" suma de 1000,00 Dolari SUA cu titlu de datorie contractuală şi cheltuielile de judecare a cauzei compuse din taxa de stat în mărime de 532,13 lei raportate la cuantumul pretenției admise, suma de 5 000,00 lei, cu titlu de asistență juridică şi suma de 975,00 lei, cu titlu de cheltuieli de traducere a actelor.

Argumentele părţilor:

În motivarea apelului, reprezentantul apelantei a susținut că instanța de fond a apreciat în mod eronat circumstanțele cauzei, reținând că pretenția reclamantei privind încasarea unei plăți suplimentare, proporțională cu greutatea mărfii care a depășit cantitatea stabilită prin contract, este întemeiată doar în parte, în limita sumei de 463,77 dolari SUA.

Potrivit apelantei, această concluzie a instanței de fond s-a bazat în principal pe conținutul conversațiilor purtate prin intermediul aplicației „Viber" între reprezentanții celor două părți. Instanța a apreciat că, prin aceste discuții, reprezentantul părții pârâte și-ar fi asumat obligația de a contribui la soluționarea situației create, inclusiv prin achitarea sau compensarea unor sume aferente surplusului de marfă transportat.

Apelanta consideră însă că o asemenea concluzie nu rezultă din conținutul conversației. Astfel, sintagma utilizată de reprezentantul apelantei, „haideți, eu am să încerc să vorbesc cu el...", nu poate fi interpretată drept o promisiune fermă privind achitarea sau compensarea vreunei sume bănești. În opinia apelantei, această afirmație exprimă doar intenția de a discuta situația creată cu persoana competentă, fără asumarea unei obligații de plată.

Mai mult, apelanta a invocat că reprezentantul intimatei ar fi cunoscut, încă de la momentul încărcării, cantitatea și greutatea efectivă a mărfii transportate, întrucât i-au fost puse la dispoziție documentele aferente transportului, inclusiv scrisoarea de trăsură CMR seria PT nr. 000155 și factura (Invoice), în care era indicată greutatea mărfii. În aceste condiții, apelanta susține că intimata a
acceptat în mod conștient efectuarea transportului unei cantități de marfă mai mari decât cea prevăzută în contract, fără a solicita, la acel moment, modificarea prețului transportului sau achitarea unei sume suplimentare.

Apelanta a mai arătat că, dacă transportatorul ar fi considerat că depășirea greutății convenite generează costuri suplimentare sau dificultăți în executarea transportului, acesta putea solicita fie descărcarea surplusului de marfă, fie achitarea unei plăți suplimentare, anterior efectuării transportului. Or, asemenea solicitări nu au fost formulate, iar transportatorul și-a asumat în mod voluntar efectuarea transportului în condițiile existente.

Prin urmare, în opinia apelantei, faptul că intimata nu a solicitat descărcarea surplusului de marfă și nici nu a condiționat efectuarea transportului de achitarea unei plăți suplimentare demonstrează că aceasta a acceptat, de la bun început, cantitatea efectivă a mărfii și condițiile în care urma să fie realizat transportul.

În acest context, apelanta a contestat și aplicarea de către instanța de fond a art. 1446 alin. (1) din Codul civil, potrivit căruia transportatorul are dreptul la compensarea cheltuielilor prilejuite de cererea și îndeplinirea indicațiilor, dacă nu este obligat, în temeiul contractului sau al legii, să suporte aceste cheltuieli.

Apelanta a susținut că, în speță, nu au fost demonstrate careva cheltuieli suplimentare suportate efectiv de transportator ca urmare a transportării surplusului de marfă. Dimpotrivă, acesta s-a angajat să transporte întreaga cantitate încărcată, fără să invoce existența unor dificultăți sau costuri suplimentare. În aceste condiții, suma de 463,77 dolari SUA nu poate fi calificată drept compensare a unor cheltuieli efectiv suportate, ci reprezintă, în esență, o sumă acordată cu titlu de despăgubire.

Totodată, apelanta a menționat că între părți nu a existat nicio înțelegere cu privire la stabilirea unui preț suplimentar pentru transport. Din conversațiile purtate prin intermediul aplicației

„Viber” nu rezultă existența unei solicitări exprese din partea intimatei privind achitarea unei sume suplimentare și nici acceptarea de către apelantă a unei asemenea obligații.

Apelanta a invocat prevederile art. 902 alin. (1) și (3), art. 906 alin. (1) și art. 907 alin. (1) din Codul civil, susținând că, în cazul constatării unei neexecutări sau executări necorespunzătoare a obligației, creditorul are obligația de a acționa într-un termen rezonabil și de a informa debitorul cu privire la natura neconformității și la măsurile necesare pentru remedierea acesteia.

Prin urmare, apelanta consideră că, în momentul în care intimata a constatat existența unei cantități de marfă superioare celei prevăzute în contract, aceasta trebuia să comunice în mod expres și neechivoc apelantei eventualele obiecții și să solicite fie descărcarea surplusului de marfă, fie ajustarea prețului transportului. Or, asemenea obiecții sau solicitări nu au fost formulate, iar intimata a continuat executarea transportului, acceptând situația existentă.

În aceste circumstanțe, apelanta susține că nu poate fi pusă în sarcina sa, ulterior executării transportului, obligația de a achita o sumă suplimentară care nu a fost convenită de părți și care nu rezultă din vreo solicitare formulată în timpul executării contractului.

Referitor la suma de 463,77 dolari SUA, apelanta a susținut că aceasta a fost calificată de instanța de fond, în esență, drept despăgubire pentru prejudiciul rezultat din executarea necorespunzătoare a obligației contractuale. În acest sens, apelanta a invocat prevederile art. 934 și 936 din Codul civil, subliniind că acordarea despăgubirilor presupune existența și demonstrarea unui prejudiciu real, precum și a legăturii cauzale dintre neexecutarea obligației și prejudiciul pretins.

Or, în opinia apelantei, intimata nu a demonstrat existența unor cheltuieli suplimentare efectiv suportate și nici a unui prejudiciu patrimonial concret în cuantumul stabilit de instanța de fond. În lipsa unor asemenea probe, încasarea sumei de 463,77 dolari SUA ar conduce la acordarea unei sume fără o justificare juridică suficientă și, implicit, la îmbogățirea nejustificată a intimatei în detrimentul apelantei.

Apelanta a mai invocat prevederile art. 938 din Codul civil, potrivit cărora debitorul nu răspunde pentru prejudiciul suferit de creditor în măsura în care creditorul a contribuit la neexecutarea obligației sau la producerea efectelor acesteia. În acest sens, apelanta a susținut că însăși conduita intimatei a contribuit la situația invocată, întrucât aceasta a cunoscut cantitatea efectivă a mărfii, a acceptat transportarea acesteia și nu a formulat obiecții sau solicitări privind ajustarea prețului înainte de executarea transportului.

De asemenea, apelanta a invocat principiul bunei-credințe consacrat de art. 11 din Codul civil, potrivit căruia părțile trebuie să acționeze cu corectitudine, onestitate și deschidere, ținând cont de interesele legitime ale celeilalte părți. În opinia apelantei, solicitarea ulterioară a unei plăți suplimentare, în condițiile în care intimata a acceptat inițial transportarea întregii cantități de marfă fără a formula obiecții sau a condiționa executarea transportului de achitarea unei sume suplimentare, contravine exigențelor bunei-credințe.

Apelanta consideră neîntemeiată soluția instanței de fond în partea încasării sumei de 463,77 dolari SUA, întrucât nu a fost demonstrată existența unei înțelegeri între părți privind majorarea prețului transportului, a unor cheltuieli suplimentare efectiv suportate sau a unui prejudiciu patrimonial care să justifice acordarea acestei sume cu titlu de despăgubire.

La cererea de apel reprezentantul intimatei SRL „Cos Trans Logistic”, avocata Tatiana Crivenco a prezentat referința, prin care și-a exprimat dezacordul cu argumentele expuse în cererea de apel, solicitând respingerea acesteia și menținerea hotărîrii instanței de fond.

Termenul de declarare a apelului:

În conformitate cu prevederile art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

În acest context, având în vedere că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru a fost pronunțat la 15 aprilie 2025, iar cererea de apel a fost depusă la 29 aprilie 2025, Colegiul judiciar constată că aceasta a fost declarată în termen.

Poziția părților în ședința de apel:

Reprezentantul apelantei SRL „Transport Union", Irina Clepalo,în ședința instanței de apel nu s-a prezenta, dar prin cerere a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa.

În ședința instanței de apel reprezentantul intimatei SRL „Cos Trans Logistic", avocata Tatiana Crivenco a pledat pentru respingerea apelului și menținerea hotărîrii instanței de fond.

reprezentantul apelanților Raisa Salari, Xenia Munteanu, Cezar Munteanu, Alexander Munteanu şi

Aprecierea instanței de apel:

Analizând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Colegiul consideră apelul este întemeiat și care urmează a fi admis, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 373 Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelor şi obiecţiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces. În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanța de apel se pronunță în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanță. Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Apelantului nu i se poate crea în propria cale de atac o situație mai dificilă decât aceea din hotărârea atacată cu apel, cu excepția cazurilor cînd consimte şi cînd hotărârea este atacată şi de alți participanți la proces.

În temeiul art. 385 alin. (1) lit. c) Cod de procedură civilă, instanța de apel, după ce judecă apelul, este în drept să admită apelul şi să caseze integral sau parțial hotărârea primei instanțe, emițând o nouă hotărâre.

În acord cu art. 386 alin. (1) Cod de procedură civilă, hotărârea primei instanțe se casează sau se modifică de instanța de apel dacă: a) circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei nu au fost constatate şi elucidate pe deplin; b) circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, pe care prima instanță le consideră constatate, nu au fost dovedite cu probe veridice şi suficiente; c) concluziile primei instanțe, expuse în hotărâre, sânt în contradicție cu circumstanțele cauzei; d) normele de drept material sau normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat.

În conformitate cu prevederile art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă ,fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor şi obiecțiilor sale, iar conform art. 130 Cod de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblu şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de

lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficiența pentru soluționarea cauzei.

În temeiul art. 240 alin. (1) Cod de procedură civilă, la deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei şi admisibilitatea acțiunii.

Conform art. 239 Cod de procedură civilă, hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanța își întemeiază hotărîrea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță şi pe probele cercetate în ședință de judecat.

Astfel, prevederile legale enunțate în mod expres, obligă instanța de apel să verifice circumstanțele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum şi cele care nu au fost stabilite şi este obligată să verifice legalitatea hotărârii în întregul ei şi să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Recapitulând circumstanțele esențiale ale litigiului, Colegiul judiciar reține că, în urma negocierilor purtate între reprezentanții SRL „Transport Union” și SRL „Cos Trans Logistic”, părțile au convenit asupra prestării serviciilor de transport-expediție a mărfurilor.

Astfel, la 23 iunie 2023, părțile au convenit asupra condițiilor Contractului-comandă privind prestarea serviciilor de transport-expediție nr. GF-13, în temeiul căruia SRL „Cos Trans Logistic”, în calitate de transportator-prestator, și-a asumat obligația de a efectua transportul mărfii pe ruta Turcia–Moldova, iar SRL „Transport Union”, în calitate de beneficiar, s-a obligat să achite contravaloarea serviciilor prestate în termen de 10 zile de la recepționarea mărfii.

Conform condițiilor convenite, greutatea mărfii ce urma a fi transportată a fost stabilită la 1 900 kg, iar prețul serviciilor de transport a fost convenit în cuantum de 1 000 dolari SUA (f.d. 10-11).

Potrivit pct. 15 din contract, termenul de achitare a prețului de 1 000 dolari SUA a fost stabilit la 10 zile din momentul prezentării și semnării originalelor scrisorii de trăsură CMR, facturii fiscale, actului de executare a lucrărilor și facturii de plată (f.d. 11).

În vederea executării obligației de plată, la 21 iulie 2023, reclamanta s-a adresat pârâtei cu o notificare prealabilă, solicitând achitarea datoriei. Prin răspunsul nr. 92 din aceeași dată, pârâta a contestat, pe de o parte, faptul că transportul mărfii ar fi fost efectuat nemijlocit de către SRL „Cos Trans Logistic”, invocând că aceasta nu figurează în scrisoarea de trăsură CMR, iar proprietarul autovehiculului în care a fost încărcată marfa este SRL „Pikan Truck”, entitate atrasă la executarea serviciului de transport.

Pe de altă parte, pârâta a invocat lipsa dovezii privind predarea mărfii către destinatarul indicat la pct. 2 al scrisorii de trăsură, SRL „Medglobalfarm”, întrucât CMR-ul nu conține ștampila destinatarului, apreciind că obligația de transport nu a fost executată integral.

Totodată, din același răspuns rezultă că pârâta a recunoscut faptul că SRL „Cos Trans Logistic” a participat la încărcarea mărfii în cantitatea indicată în CMR și nu a formulat obiecții cu privire la cantitatea acesteia. În același timp, pârâta a contestat pretenția reclamantei privind achitarea sumei suplimentare de 671,32 dolari SUA, invocând lipsa temeiului pentru angajarea răspunderii sale în această parte și necesitatea demonstrării prejudiciului pretins (f.d. 16-18).

Ulterior, prin notificarea repetată din 31 iulie 2023, reclamanta a solicitat din nou achitarea contravalorii serviciilor prestate, însă demersul a rămas fără răspuns. Totodată, factura fiscală

electronică și celelalte acte aferente prestării serviciilor, inclusiv factura și actul de primire-predare, nu au fost semnate de către pârâtă (f.d. 13-14, 21-22).

Colegiul judiciar reține că motivul nesemnării actelor a fost indicat de partea pârâtă în sistemul electronic „e-Factura", aceasta invocând lipsa ștampilei destinatarului mărfii pe scrisoarea de trăsură CMR (f.d. 55).

Înaintând acțiunea împotriva SRL „Transport Union", reclamanta SRL „Cos Trans Logistic" a solicitat încasarea, în beneficiul său, a sumei de 1 671,32 dolari SUA, cu titlu de datorie pentru serviciile de transport prestate, precum și compensarea cheltuielilor de judecată suportate, în cuantum de 897 lei, achitați cu titlu de taxă de stat.

Prin hotărârea primei instanțe, acțiunea a fost admisă parțial, fiind încasată de la SRL „Transport Union" în beneficiul SRL „Cos Trans Logistic" suma de 1 463,77 dolari SUA, cu titlu de datorie, în lei moldovenești conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei la momentul executării hotărârii. Totodată, instanța a dispus încasarea sumei de 7 000 lei, cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică, a sumei de 778,57 lei, cu titlu de taxă de stat și a sumei de 975 lei, cu titlu de cheltuieli pentru traducere, în total 8 753,57 lei. În rest, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii contestate prin prisma argumentelor invocate în apel, în raport cu materialele cauzei și normele de drept incidente, Colegiul civil constată că instanța de fond nu a elucidat în deplină măsură circumstanțele relevante pentru soluționarea litigiului și nu a dat o apreciere completă raporturilor juridice existente între părți.

În acest sens, Colegiul reține că, potrivit art. 10 alin. (1) din Codul civil, participanții la raporturile juridice civile trebuie să își exercite drepturile și să își execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, contractul, ordinea publică și bunele moravuri, buna-credință prezumându-se până la proba contrară.

Totodată, conform art. 775 alin. (1) din Codul civil, creditorul și debitorul trebuie să se comporte cu bună-credință și diligență atât la momentul nașterii, cât și pe durata existenței, executării și stingerii obligației.

Potrivit art. 774 alin. (1) din Codul civil, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute, prestația putând consta în a da, a face sau a nu face.

Conform art. 776 din același Cod, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii, iar art. 858 alin. (1) și (2) stabilește că temeiul executării rezidă în existența unei obligații, aceasta urmând a fi executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

În ceea ce privește executarea necorespunzătoare a obligației și consecințele acesteia, art. 902 alin. (1) din Codul civil prevede că, în orice caz de neexecutare a unei obligații, creditorul poate, prin declarație adresată debitorului, să acorde un termen suplimentar pentru executarea corespunzătoare. Potrivit alin. (3) al aceluiași articol, în cazul în care debitorul declară că nu va executa obligația în termenul acordat sau dacă, la expirarea acestuia, executarea corespunzătoare nu a avut loc, creditorul poate recurge la oricare dintre mijloacele juridice disponibile.

De asemenea, conform art. 906 alin. (1) din Codul civil, notificarea creditorului referitoare la neexecutarea obligației sau la anticiparea unei asemenea neexecutări produce efecte în condițiile legii, dacă a fost expediată sau făcută în mod corespunzător.

Iar potrivit art. 907 alin. (1) din Codul civil, în cazul în care, în cadrul unei obligații de a livra bunuri, de a executa lucrări sau de a presta servicii, debitorul execută o prestație neconformă

condițiilor obligației, creditorul poate invoca neconformitatea numai dacă notifică debitorul într-un termen rezonabil, indicând natura acesteia.

Raportând aceste dispoziții la circumstanțele cauzei, Colegiul judiciar constată că elementul determinant pentru soluționarea pretenției privind suma suplimentară îl constituie conduita părților la momentul încărcării mărfii și executării transportului.

Din materialele cauzei rezultă că, potrivit Contractului-comandă nr. GF-13, părțile au stabilit greutatea mărfii la 1 900 kg și prețul transportului la 1 000 dolari SUA. Totodată, la momentul încărcării, cantitatea efectivă a mărfii a fost de 3 175,5 kg, aspect reflectat în documentele de transport și în actele aferente mărfii.

Prin urmare, reclamanta, în calitate de transportator, a avut posibilitatea efectivă de a cunoaște, anterior și în timpul executării transportului, cantitatea reală a mărfii. Mai mult, din materialele cauzei nu rezultă că, la momentul încărcării, aceasta ar fi formulat obiecții cu privire la depășirea greutății convenite, ar fi solicitat reducerea cantității mărfii, descărcarea surplusului ori ar fi condiționat executarea transportului de achitarea unei plăți suplimentare.

Dimpotrivă, din corespondența purtată între reprezentanții părților prin intermediul aplicației „Viber” rezultă că transportatorul a cunoscut situația privind surplusul de marfă și a acceptat continuarea transportului, fără a formula o solicitare clară și neechivocă privind majorarea prețului convenit. În aceste circumstanțe, simpla constatare a faptului că marfa a depășit greutatea indicată în contract nu este suficientă, prin ea însăși, pentru a justifica nașterea unei obligații suplimentare de plată în sarcina beneficiarului.

Colegiul judiciar consideră relevant și faptul că, în cazul în care transportatorul aprecia că depășirea cantității contractuale presupunea costuri suplimentare sau imposibilitatea executării transportului în condițiile inițial convenite, acesta avea posibilitatea să formuleze, la momentul constatării neconformității, o obiecție expresă și să solicite remedierea situației. Or, asemenea demersuri nu au fost efectuate. Nu există probe care să confirme că între părți a avut loc o negociere concretă cu privire la stabilirea unei plăți suplimentare de 671,32 dolari SUA ori de 463,77 dolari SUA și nici că pârâta și-ar fi asumat obligația de a achita o asemenea sumă.

De asemenea, Colegiul judiciar nu poate reține argumentul potrivit căruia suma de 463,77 dolari SUA ar reprezenta compensarea unor cheltuieli suplimentare suportate de transportator. Or, nu au fost prezentate probe care să demonstreze existența și cuantumul unor asemenea cheltuieli. Nu rezultă că transportatorul ar fi suportat costuri suplimentare determinate nemijlocit de depășirea greutății mărfii și nici că suma pretinsă ar corespunde unor cheltuieli efectiv suportate.

În consecință, prevederile art. 1446 alin. (1) din Codul civil, referitoare la dreptul transportatorului la compensarea cheltuielilor prilejuite de cererea și îndeplinirea indicațiilor, nu pot constitui temei pentru acordarea sumei respective, în lipsa dovezii unor cheltuieli reale și necesare suportate de transportator.

În ceea ce privește calificarea sumei de 463,77 dolari SUA drept despăgubire pentru prejudiciul patrimonial, Colegiul reține că, potrivit art. 936 alin. (1) din Codul civil, despăgubirile pentru prejudiciul patrimonial cauzat prin neexecutarea obligației reprezintă suma de bani destinată, pe cât este posibil, să îl plaseze pe creditor în situația în care s-ar fi aflat dacă obligația ar fi fost executată corespunzător. Conform alin. (2) al aceluiași articol, creditorului îi revine sarcina de a demonstra mărimea prejudiciului pentru care solicită despăgubiri.

Prin urmare, acordarea despăgubirilor presupune nu doar constatarea unei executări necorespunzătoare a obligației, ci și demonstrarea existenței unui prejudiciu patrimonial real, a

cuantumului acestuia și a legăturii cauzale dintre neexecutarea sau executarea necorespunzătoare a obligației și prejudiciul pretins.

În speță, aceste condiții nu au fost demonstrate. Reclamanta nu a prezentat probe din care să rezulte că transportarea surplusului de marfă i-ar fi cauzat un prejudiciu patrimonial în cuantum de 463,77 dolari SUA. Or, simpla raportare proporțională a prețului transportului la greutatea efectivă a mărfii nu poate fi echivalată, în lipsa unei clauze contractuale sau a unei înțelegeri ulterioare între părți, cu existența și cuantumul unui prejudiciu.

Mai mult, conduita reclamantei la momentul executării transportului este relevantă din perspectiva art. 938 din Codul civil, potrivit căruia debitorul nu răspunde pentru prejudiciul suferit de creditor în măsura în care creditorul a contribuit la neexecutarea obligației sau la producerea efectelor acesteia. În condițiile în care transportatorul a cunoscut greutatea efectivă a mărfii, a acceptat efectuarea transportului și nu a solicitat în timp util modificarea condițiilor contractuale ori plata unei sume suplimentare, acesta nu poate transfera ulterior asupra celeilalte părți consecințele propriei conduite contractuale.

În aceeași ordine de idei, principiul bunei-credințe, consacrat de art. 11 din Codul civil, impune părților o conduită loială, corectă și diligentă pe întreaga durată a raportului obligațional. Or, solicitarea unei plăți suplimentare după executarea transportului, în lipsa unei înțelegeri prealabile privind majorarea prețului și în condițiile în care transportatorul a acceptat efectuarea transportului cunoscând cantitatea efectivă a mărfii, nu poate constitui, prin ea însăși, temei pentru obligarea beneficiarului la o plată care nu a fost convenită.

Prin urmare, Colegiul judiciar constată că prima instanță a acordat o semnificație juridică nejustificată circumstanței privind depășirea greutății mărfii și conținutului conversațiilor purtate între reprezentanții părților, fără a stabili existența unei manifestări de voință clare din partea pârâtei privind asumarea obligației de achitare a unei sume suplimentare.

În lipsa unei clauze contractuale care să prevadă recalcularea automată a prețului în funcție de greutatea efectivă a mărfii, a unei convenții ulterioare privind majorarea prețului, precum și a probelor care să confirme existența unui prejudiciu real, pretenția privind încasarea sumei de 463,77 dolari SUA nu poate fi admisă.

Potrivit art. 82 CPC, cheltuielile de judecată includ taxa de stat, taxa de timbru și cheltuielile aferente judecării cauzei.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) CPC, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să suporte, la cererea părții care a avut câștig de cauză, cheltuielile de judecată. În situația admiterii parțiale a acțiunii, acestea se compensează proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului- proporțional părții respinse.

Totodată, potrivit art. 96 alin. (1) și (11) din Codul de procedură civilă, partea care a pierdut procesul este obligată să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile suportate pentru asistența juridică, în măsura în care acestea sunt reale, necesare și rezonabile, cu condiția ca partea beneficiară să fi fost reprezentată în proces de un avocat.

Raportând aceste dispoziții legale la circumstanțele cauzei, Colegiul judiciar constată că SRL „Cos Trans Logistic” a avut câștig de cauză, acțiunea fiind admisă în partea corespunzătoare pretențiilor întemeiate. Prin urmare, acesteia urmează să-i fie compensate cheltuielile de judecată suportate în legătură cu examinarea cauzei, în măsura în care acestea sunt confirmate prin actele prezentate la dosar și corespund criteriilor de realitate, necesitate și rezonabilitate prevăzute de lege.

Astfel, SRL „Cos Trans Logistic” a suportat cheltuieli cu titlu de taxă de stat în cuantum de 763,96 lei, proporțional pretențiilor admise. De asemenea, sunt confirmate cheltuielile pentru

asistență juridică în sumă de 5 000 lei, achitate în baza ordinului de plată nr. 970 din 10 noiembrie 2025, aferent serviciilor juridice prestate de avocata Tatiana Crivenco. Totodată, la materialele cauzei este prezentată factura fiscală din 30 septembrie 2023, care confirmă suportarea cheltuielilor pentru traducerea actelor în cuantum de 975 lei.

În concluzie, din considerentele expuse supra și având în vedere că circumstanțele relevante ale pricinii au fost stabilite de către prima instanță, însă au fost apreciate eronat, iar normele de drept material au fost aplicate greșit, fără a fi necesară administrarea sau verificarea suplimentară a probelor, Colegiul judiciar ajunge la concluzia de a admite cererea de apel declarată de reprezentantul SRL „Transport Union", Irina Clepalo, a casa hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 2 aprilie 2025 și a pronunța o nouă hotărâre prin care acțiunea reclamantei să fie admisă parțial.

În conformitate cu art. 385 alin.(1) lit. c), art. art. 389-390, CPC, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

d e c i d e :

Se admite cererea de apel declarată de reprezentantul SRL „Transport Union" , Irina Clepalo.

Se casează hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 15 aprilie 2025, adoptată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Cos Trans Logistic" către SRL „Transport Union" privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată și în cauză, se pronunță o nouă hotărîre, prin care:

Se admite parțial cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Cos Trans Logistic" către SRL „Transport Union" privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată și în cauză.

Se încasează din contul SRL „Transport Union" în beneficiul SRL „Cos Trans Logistic" datoria contractuală în mărime de 1000(o mie) dolari SUA, convertiți în lei moldovenești, conform cursului oficial BNM, la momentul executării hotărârii și cheltuielile de judecată sub forma taxei de stat în mărime de 532,13 (cinci sute treizeci și doi,13) lei, a taxei de stat în mărime de 212,50 (două sute doisprezece, 50) lei, a taxei de timbru în sumă de 200 (două sute) lei, achitați la depunerea apelului, cheltuielile de asistență juridică în mărime de 5 000 (cinci mii) lei și cheltuieli de traducere a actelor în mărime de 975,00 (nouă sute șaptezeci și cinci) lei.

În rest cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Cos Trans Logistic" către SRL „Transport Union" privind încasarea datoriei, se respinge, ca neîntemeiată.

Decizia este definitivă din momentul pronunţării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiţie în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Președintele completului,
judecătorul Valeriu Arhip

Judecătorii Hristina Craveț

Constantin Roșca